వదిన మనసు

శ్రీమతి ప్రభావతీ నారాయణరావు

'అనూ! ఏడయింది లేయింక!' అంటూ తట్టి లేపాడు వేణుగోపాల్.

బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచింది అనూరాధ.

'ఈ రోజు నుంచి మీ వదినగారు ఉద్యోగానికి వెళ్ళబోతున్నారు. యింక యింటి బాధ్యతంతా మీదే రాధమ్మగారు!' అన్నాడు పరిహాసంగా.

మొహం కడుక్కోవడానికి వెళుతూ వదిన గారి కోసం చూసింది అనూరాధ.

జయంతి అప్పుడే స్నానం చేసి వంటింట్లో ఏదో పని చేస్తోంది.

యిక రోజూలాగా తను వదిన మాట్లాడుకుంటూ కూర్చోడానికి వీలుండదు. ఉద్యోగం చేస్తే వదిన మారిపోతుందేమో! ఆలోచిస్తూ మొహం కడుక్కోవడం పూర్తి చేసింది.

వంటింట్లోకి వచ్చిన అనూకి కాఫీ అందించింది జయంతి. మాట్లాడకుండా అందుకుంది.

తొమ్మిది అయేసరికి జయంతి, వేణుగోపాల్ భోజనం చేసి యింట్లోంచి బయలుదేరారు. జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరామ్మా అంటూ సాగనంపింది అత్తగారు కామేశ్వరమ్మ.

వెళ్ళొస్తామ అనూ! అంటూ బయటకు నడిచింది జయంతి. రోజూ అయితే వేణుగోపాల్ ఆఫీస్‌కు వెళ్ళగానే అనూ, జయంతి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ యిద్దరూ వేరొక పని చేసుకునేవారు. వదిన సాయంత్రంగాని రాదు. అప్పటిదాక తను ఒక్కతే. అమ్మ వుందన్న మాటేగాని ఎక్కువగా మాట్లాడదు. ఏదో చదువుకుంటూ కూర్చుంటుంది.

'తొందరగా స్నానం చేయి భోజనం చేద్దాం!' అంది కామేశ్వరమ్మ.

ఆలోచనల్ని కట్టిపెట్టి స్నానం చేయడానికి వెళ్ళింది అనూ. భోజనం చేస్తున్నంతసేపు వదిన గురించి ఆలోచనలేక అన్నం కూడా సరిగా తినలేక పోయింది.

రోజూ తను, వదిన, అమ్మ కలిసి భోంచేసేవారు. అమ్మ ఎక్కువగా మాట్లాడక పోయినా, వదిన తను కబుర్లు చెప్పుకుంటూ గంటసేపు చేసేవారు.

మధ్యాహ్నం ఆదివారం పత్రిక చదివింది కాసేపు నిద్రపోయి లేచింది ఎలాగో సాయంత్రం అయింది.

జయంతి యింటికి వచ్చేసరికి ఐదయింది. తొందరగా ముఖం కడుక్కొని రా వదినా టిఫిన్ తిందాం అంది అనూ యిల్లు వూడవడం పూర్తిచేస్తూ. నవ్వుకుంటూ బాత్‌రూంలోకి నడిచింది జయంతి. అప్పుడే వచ్చాడు వేణుగోపాల్. అతనుకూడా ముఖం కడుక్కొని వచ్చేసరికి నలుగురికీ టిఫిన్ ప్లేట్లలో పెట్టి తీసుకువచ్చింది అనూ.

టిఫిన్లని అందరికీ కాఫీయిచ్చి వంట మొదలు పెట్టింది జయంతి. కూర తరిగింది అనూ.

వారం రోజులు గడిచాయి. యిదివరకున్నంత బాధలేదు అనుకి. కొద్దిగా అలవాటయింది.

జయంతి కాపరానికి వచ్చేసరికి అనూ తొమ్మిదోతరగతి పరీక్షలు వ్రాసింది. యమ్. ఏ. చదివిన జయంతిని చూసి ఏటువంటి మనస్తత్వమో అనుకుంటూ చనువుగా మాట్లాడలేకపోయింది అనూ! కాని జయంతే చనువుగా మాట్లాడడం మొదలు పెట్టింది. 'నేననుకున్నట్లు కాదు వదిన చాలా మంచిది' అనుకుంది అనూ. ఎలాగో టెన్త్ క్లాస్ పాసయింది. యింక చదువుకోవాలనిలేదు అంది అనూ! జయంతి వేణుగోపాల్ అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

అప్పుడే ఏదో ఉద్యోగానికి అప్లై చేసింది జయంతి. మూడునెలల్లో ఉద్యోగం వచ్చేసింది.

ఆరోజు మధ్యాహ్నం కూర్చుని దిండు గలేబుమీద డిజైన్ కుడుతుంది అనూ. గేటు చప్పుడుకు తలెత్తి చూసింది. నవ్వుతూ లోపలకు వచ్చింది ఆ అమ్మాయి.

'నాపేరు రాజ్యం అండి' మీ యింటి ముందు మూడో యింట్లో వుంటున్నాం క్రొత్తగా వచ్చాం. ఏంతోచక యిలా వచ్చాను' అంది తనను పరిచయం చేసుకుంటూ.

కూర్చోండి అంటూ కుర్చీ చూపించింది అనూ.

రాజ్యం తనంత తను రావటం వింత అనిపించినా తనపేరు అదీ చెప్పి మామూలుగా మాట్లాడింది.

'ఏమైనా పుస్తకాలు వుంటే యివ్వండి' అని అడిగింది రాజ్యం.

రెండు పుస్తకాలు తెచ్చియిచ్చింది అనూ.

రేపు మధ్యాహ్నం వస్తానండి అంటూ వెళ్ళిపోయింది రాజ్యం.

రోజూ మధ్యాహ్నం పూట. వచ్చేది రాజ్యం. అనూ, రాజ్యం ఒకరిని ఒకరు నువ్వు అని పిలుచుకునే చనువు ఏర్పడింది.

రాజ్యం స్నేహంతో అనూకి వదినగారి గురించిన ఆలోచనలు పూర్తిగా తగ్గిపోయాయనే చెప్పాలి.

రాజ్యం వదినగారు కూడా ఉద్యోగం చేస్తుందిట. ఆవిడకు ఒక కొడుకు కూడా వున్నాడుట. సాయంత్రం ఆవిడ వచ్చేవరకు ఆ అబ్బాయిని రాజ్యం, వాళ్ళమ్మ చూస్తూ వుండాలి. రాజ్యం వాళ్ళొదిన యింట్లో వున్నంతసేపు పనికూడా చేయదుట. రాజ్యానికి ఆవిడంటే చాలాకోపం.

ఆవిడ రాజ్యానికి సాదాబట్టలు కొని ఆవిడ మంచిచీరలు కొనుక్కుంటుందిట. శలవురోజున వాళ్ళన్నయ్య వదిన కలసి సినిమాకు వెళతారట. రాజ్యాన్ని వాళ్ళమ్మని నాలుగునెలలకు ఒకసారి సినిమాకు పంపిస్తారుట.

అన్నీ చెప్పి 'మీ వదినా అంతేనా!' అని అడిగింది ఒకసారి.

నవ్వి వూరుకుంది అనూ.

'వదినెలందరూ అంతేలే! అంది రాజ్యం మళ్ళీ.

'మనం వదినలమైతే?' అంది నవ్వుతూ అనూ!

ఆ ప్రశ్నకు తెల్లబోయింది రాజ్యం.

'అనూ! నాలుగు దాటింది యిల్లు వూడ్చేయి. వదిన వచ్చే వేళయింది' అంది లోపల్నించి కామేశ్వరమ్మగారు.

'యింక నేను వెళ్తాను అనూ!' అంటూ వెళ్ళిపోయింది రాజ్యం.

'తొందరగా కాని' అంటూ చీపురు అందించి టిఫిన్ చేయడానికి వెళ్ళింది తల్లి.

విసుక్కుంటూ చీపురు తీసుకొని యిల్లు వూడవడం మొదలుపెట్టింది అనూ!

యిల్లు వూడ్వడం అంటే చిరాకు అనూకి.

యిదివరకు రెండుపూట్లా జయంతే ఊడ్చేది.

ఈమధ్య వేణు రాత్రి పొద్దుపోయి వస్తున్నాడు.

రాత్రిపూట జయంతి భర్త వచ్చిన తరువాతే భోజనం చేస్తాననటంతో, అనూ, కామేశ్వరమ్మగారు భోంచేసి పడుకునేవారు. జయంతి, వేణు భోజనంచేసేసరికి పొద్దుపోయేది. భోజనం తరువాత వంటిల్లు శుభ్రంచేసి పడుకునేసరికి మరింత పొద్దుపోయేది. ప్రొద్దున్నే లేవలేకపోయేది. ఏడు దాటేది.

ఆరోజు పెందరాళే మెలకువ వచ్చింది. అనూకి. లేచి టైముచూస్తే ఆరయింది. బాత్ రూంలో అంట్లు తోముతోంది కామేశ్వరమ్మ. యిదివరకయితే వదిన ఆరింటికల్లా లేచి పాచిపనిచేసి, అంట్లుతోమేది. తల్లి లేచి బాయిలర్ అంటించి కాఫీత్రాగి స్నానం చేసి వంట మొదలుపెట్టేది. ఈ మధ్య వదినగారు ఆలశ్యంగా లేవడంతో అన్నిపనులు కామేశ్వరమ్మే చేసుకోవడం మొదలు పెట్టింది.

'మొహం కడుక్కురా!' అంటున్నా వినిపించుకోకుండా తోమిన అంట్లన్నీ కడిగి వంటింట్లో సర్ది వచ్చింది. ఆ క్షణంలో తల్లిని చూస్తే జాలేసింది అనూకి.

'రేపటినుంచి నీవు లేచినప్పుడు నన్ను కూడా లేపమ్మా!' అంది తల్లితో.

యిదివరకు అంటే వదిన ఉద్యోగంలో చేరకముందు పనిమనిషిని పెట్టుకుందాం అనుకుంటే అంట్లు పాచి పనికి పదిహేను రూపాయలు అడిగింది. బట్టలు ఉతకవద్దని సరేనని ఒప్పుకుంటే అది పనిచేసిన వారం రోజుల్లో రెండు వస్తువులుపోయాయి. ఎవరి బట్టలు వాళ్ళు ఉతుక్కుంటున్నాం. ఈ కాస్త పని చేసుకోలేమా? పైగా దొంగతనాలు భరించలేం. అంటూ పని మనిషిని మాన్పించేసింది తల్లి.

వదినంటే రాజ్యం చెప్పిన మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి. మనం వాళ్ళమీద ఆధారపడ్డామనే వాళ్ళు అలా ప్రవర్తిస్తారు అంది రాజ్యం ఒకసారి.

నిజమే నన్పించింది అనూకి. వాళ్ళమీద ఆధారపడకుండా తను చదువుకుని ఉద్యోగం చేసుకోవాలి కాని తనకు చదువుమీద ఆట్టే శ్రద్ధలేదు. ఎలాగో మామూలు మార్కులతో టెన్త్ క్లాస్ పూర్తి చేసింది.

కాఫీ త్రాగేసి అలాగే ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది అనూ. ఏపనీ చెయ్యాలనిపించలేదు. అప్పుడే లేచి ముఖం కడుక్కొని వచ్చింది జయంతి. కాఫీ కలుపుకుని త్రాగింది. గదులు ఊడ్చేసి అత్తగారికి కూరలు అవీ అందించి భర్తనులేపి స్నానం చేసివచ్చింది. గబగబా టిఫిన్ తయారుచేసి రెండు టిఫిన్లలోను సర్ది ఒక ప్లేట్లో పెట్టి అనూకి యిచ్చింది.

'వద్దు తినాలని లేదు' అంది ముభావంగా.

ఎప్పుడూ అలా అనని అను 'వద్దు వదినా!' అంటుంది గారంగా. తిందూ!

అల యూనవ్వుతూ బలవంతం చేస్తుంది తాను.

'ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లున్నావు తిను కొద్దిగనే!' అంటూ మంచినీళ్లు కూడా అక్కడ పెట్టి వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది.

అనూలో మార్పు గమనించింది జయంతి. అయినా ఏమీ తెలియనట్లుగా వుండిపోయింది.

'అమ్మా యిందుకింత కష్టపడతావు? అందరికీ సుఖపెడుతూ!' అంటూ విసుక్కునేది తల్లి మీద.

'తప్పు ఏమిటా మాటలు!' అంటూ మందలించింది కామేశ్వరమ్మ. ఆవిడకు మాటల్లో చెప్పకపోయినా మనసునిండా వుంది అభిమానం 'నీ ఖర్మ!' అని మనసులో అనుకుంది అనూ.

రాజ్యంతో స్నేహం పెరిగిన కొద్దీ జయంతితో మాట్లాడడం తగ్గించింది అనూ. జయంతే పల్కరిస్తే సమాధానం చెప్తుంది. తనంతట తను మాట్లాడ్డం మానేసింది.

* * *

'ఆరోజు రోజూకంటే పెందరాళే యింటికి వచ్చాడు వేణు. వస్తూనే 'అనూ! అనూ!' అంటూ పిల్చాడు గట్టిగా. డాబామీద రాజ్యంతో కబుర్లు చెప్తున్న అనూ కిందకి వచ్చింది.

అన్నగారి చేతిలో ప్యాకెట్లు వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ 'ఏమిటన్నయ్యా!' అంది.

'వెనకనే వచ్చిన రాజ్యం యింక నేను వెళ్తాను అనూ!' అంటూ గబగబా వెళ్ళిపోయింది.

అక్కడే సోఫాలో కూర్చుని పత్రిక చదువుకుంటున్న తల్లి ప్రక్కన కూర్చుని ప్యాకెట్లు విప్పాడు వేణు.

'యిది అనూకి. యిది జయకి, యిది నీకు' అంటూ మూడు చీరలుతీసి అందించాడు.

రెండు ఫారిన్ జార్జెట్ చీరలు. ఒకటి ఎరుపురంగుకి తగిన జరీ బార్డర్ అది అనూకి, రెండవది తెలుపు ఊదారంగు జరీబార్డర్ అది జయంతికి, తల్లికి వెడల్పాటి జరీఅంచున్న తెల్లచీర.

'ఎలా వున్నాయి!' అని అడిగాడు వేణు.

'చాలా బాగున్నాయి' అన్నారు యిద్దరూ.

రెండు రోజుల క్రితం వాళ్ల ఫ్రెండ్ ఒకతను అలాంటి చీర కొన్నాడుట వాళ్ల మిసెస్‌కి. బార్డర్ కుట్టమని యిచ్చాను తీసుకొద్దాం రావోయ్ అని వేణుని కూడా తీసుకెళ్లాడుట. ఆ చీర చూడగానే తనకు కూడా కొనాలన్పించిందిట. వెంటనే రెండూ సెలెక్ట్ చేసి బార్డర్స్ కట్టమని యిచ్చాడుట. ఒక్కొక్క చీర నూటయిరవై దాకా అయిందని అన్నాడు వేణు.

'అమ్మ బాబోయ్!' అనుకుంది అనూ మనసులో.

జయంతి యింటికి వస్తూనే తల నెప్పిగావుంది అంటూ పడుకుంది. చీరలు తీసి చూపించాడు వేణు. బాగానే వున్నాయి అని ప్రక్కన పెట్టేసింది జయంతి.

జయంతి ముఖంచూసి చాలా సంతోష పడుతుందనుకున్న వేణు నిరుత్సాహపడ్డాడు.

ఆరోజు రాత్రి నిద్రలోంచి లేచి మంచినీళ్లు తాగడానికి వంటింట్లోకి వెళుతున్న అనూ అన్నయ్య వదినల గదినుంచి వినిపిస్తున్న సంభాషణ విని ఆగిపోయింది.

'అంతంత ఖరీదు పెట్టి ఎవరు కొనమన్నారు మిమ్మల్ని?' అంది జయంతి.

'బాగున్నాయి కొనాలన్పించింది కొన్నాను అంతే!' అన్నాడు వేణు.

'వెనకా ముందు ఆలోచించక్కర్లేదు. నాతో అంటే ఏం పోయింది?' నాన్న పరిస్థితులు బాగోలేవుట. తరువాత యిచ్చేస్తాను ఏదైనా సర్దమని వ్రాశాడు. యిప్పుడేం చేయాలి? ముందు చీరలు కొనేశారు' అంది కొంచెం కోపంగా.

నీ జీతంలోంచి పంపు అన్నాడు వేణు.

'నా జీతం వేరేదానికోసం దాంట్లోంచి ఒక్క పైసా తియడానికి వీల్లేదు' అంది జయంతి.

'యింకేం మాట్లాడలేదు వేణు.

నెమ్మదిగా వంటింట్లోకి వెళ్లి మంచినీళ్లు త్రాగివచ్చి తల్లి ప్రక్కన పడుకుంది అనూ. కాని నిద్రరాలేదు. వదిన మాటలే గుర్తుకువచ్చాయి. అంటే వదిన జీతంఅంతా బాంక్‌లో వేస్తోందన్నమాట. తనకు చీర కొనడం యిష్టంలేదన్నమాట. కళ్లనీళ్లు తిరిగాయి. తన అనుమానం నిజమయింది. వదిన పూర్తిగా మారిపోయింది. ఆలోచనలో తెల్లవారుజామున నిద్రపట్టింది అనూకి.

మొన్నామధ్య రాజ్యం చెప్పగా తెలిసింది వాళ్లొదిన కాంతం తన జీతం అంతా బాంక్‌లో దాచిందిట. అది పెట్టి తనపేర స్థలం కొనుక్కుంటోందిట. అనూలు ఏవ రావే జయంతికూడా అలాటి పనేచేస్తుందేమో అన్పించింది అనూకి. తనుకూడా చదువుకుంటే ఉద్యోగంచేసేది కాని యిక్క

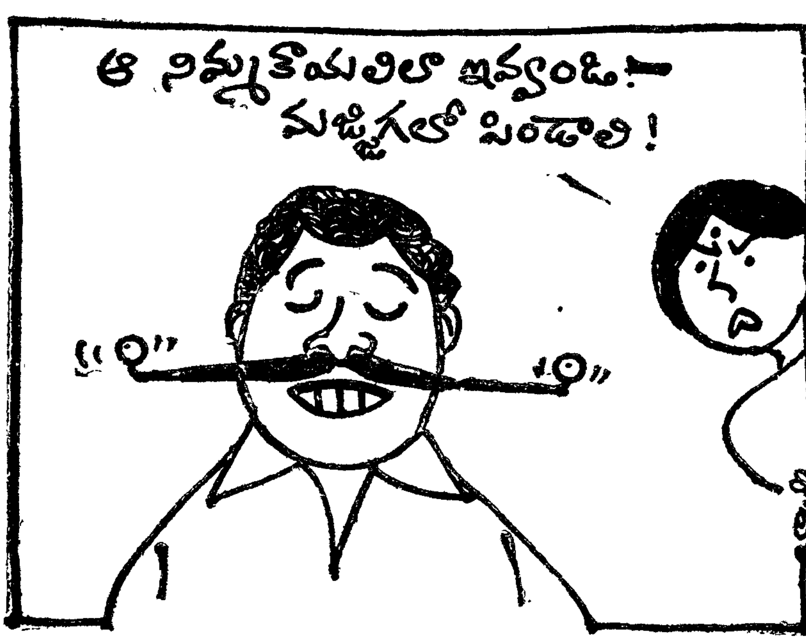

డేమనుకుని ఏరలాభం అనుకుంది అనూ.

'ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?' అంది రాజ్యం.

'ఏంలేదు ఈ వదినలందరూ యిలా ఎందుకు తయారవుతారో?' అంది విట్ఠూరుస్తూ.

గట్టిగా నవ్వి 'సరే కాని! సినిమాకు తీసుకు వెళ్ళరాదు. మీ అన్నయ్య మంచి వాడే. అడిగితే ఏమీ అనడు. మా అన్నయ్య సరిగ్గా మాట్లాడను కూడా మాట్లాడడు తన కేంప్‌లు తన గొడవ తనదే?' అంది రాజ్యం.

ఉండు మా అన్నయ్యకు ఫోన్ చేసి చెప్తాను అంటూ తల్లి పర్మిషన్ తీసుకొని పక్కింటినుంచి ఫోన్‌చేసింది అనూ.

'దానికేం వెళ్ళి రండి అమ్మనడిగి డబ్బులు తీసుకు వెళ్ళు. జాగ్రత్త!' అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు వేణు.

ఆరోజు మ్యాట్నీ చూసివచ్చారు రాజ్యం, అనూరాధ. ఆ తరువాత అలా చాలాసార్లు వెళ్ళారు యిద్దరు. యిది చూసి వదిన ఈర్ష్యపడాలి అనుకునేది అనూ. కాని జయంతిలో అటువంటి భావం కన్పించక ఆశ్చర్యపడింది.

మందులు వాడుతున్న వదినగార్ని చూసి 'అలావుంటోందేం వదినా!' అని అడిగింది తల్లిని.

ఆవిడ నవ్వుతూ 'అత్తవవుదువుగాని త్వరలోనే!' అంది.

అర్థంచేసుకున్న అనూ ఏం మాట్లాడలేక. అలానే వెళ్ళిపోతోంది జయంతి. జయంతి ఉద్యోగంలోచేరి సంవత్సరం దాటింది. ఆరునెలలు నిండాయి మనిషి యిదివరకటికన్నా అందంగా కన్పిస్తోంది.

అంతకు ముందులాగానే అనుకోకుండా అన్నయ్య వదినల సంభాషణ వింది అనూ.

'యిదిగో రేపు ఉద్యోగానికి రాజీనామా పంపిస్తున్నాను!' అంది జయంతి.

ఆశ్చర్యంగా 'ఏం!' అన్నాడు వేణు.

'నేననుకున్నది పూర్తయింది యిదిగో!'

'బాంక్ ఎకౌంట్ నాలుగువేలు!' అన్నాడు వేణు.

'ఎందుకో తెలుసా?' అంది నవ్వుతూ జయంతి.

'నువ్వింతట నీవు చెప్పాలి, కాని నేనడగను అదే నాకిష్టం!' అన్నాడు వేణు.

అమృతాంజనం
తలనొప్పి, జలుబు, ఇతర బాధలను నిరపాయంగా చప్పున పోగొడుతుంది
తలనొప్పి, వళ్ళునొప్పి, కండరాల నొప్పి, బెణుకులు, జలుబులు—చప్పున తగ్గాలంటే అమృతాంజనం వాడండి. బాధగా వున్నచోట అమృతాంజనం రాయండి. తక్షణం బాధ మాయమవుతుంది. అమృతాంజనం చిన్న సీసాలలోనూ, అదాచేసే పెద్ద సీసాలలోనూ, తక్కువ ధరకి లభించే చిన్న డబ్బాలలోనూకూడా దొరుకుతోంది.
అమృతాంజనం 10 ఔషధాలు కలిసినది.
అమృతాంజన్ లిమిటెడ్
AM/757

మొటిమలా?

కోమలమైన మీ ముఖ సౌందర్యమునకు వికారము కలుగజేయు మొటిమలను క్యూటోన్ అతి శీఘ్రముగ నివారించును. క్యూటోన్ లో 4 శక్తివంతమైన క్రిమి సంహారక మూలికా తైలములు చేరియుండుటవలన!
1. మొటిమల మీద రుద్దిన వెంటనే చర్మపు పై పొరలోని చీమును వెడలించి బాధను తగ్గించును.
2. ప్రతిదినము రుద్దుచుండిన మొటిమలు వాపు తగ్గిపోవును.
3. మొటిమల వలన ఏర్పడిన మచ్చలను కూడా పూర్తిగా పోగొట్టును.
4. క్యూటోన్ చెవిలో పోటు, గజ్జి, దుర్దలు మొదలగు చర్మ వ్యాధులను నివారించును.
క్యూటోన్ నిరపాయకరమైన మూలికా తైలము.
క్యూటోన్ అన్ని షాపులలోను దొరకును.

తయారుచేయువారు.
శ్రీవిజయాశ్రమమ్ రేపల్లె (ఆంధ్రప్రదేశ్)

తపోహి దురతిక్రమమ్

ధర్మపథం

బులుసు వెంకటరమణయ్య

చాలామంది మహామునులు తమకు శపించడానికీ, తిరిగి అనుగ్రహించడానికీ కూడా తగిన శక్తిసామర్థ్యాలున్నా, అంతతో తృప్తి చెందరు. నిరంతరమూ తపస్సు ఆచరిస్తూనే ఉంటారు. తపస్సు చేయడం అసాధ్యమనేది అందరికీ తెలిసినదే! తమకు ఇంతో సామర్థ్యం ఉండికూడా మునులు తపస్సు చెయ్యడాన్నిబట్టి ఆ తపస్సులో అద్భుతమైన శక్తులు ఉన్నాయని ఒప్పుకోక తప్పదు.

> 'యద్దుష్కరం యద్దురాపం
> యద్దుర్గం యచ్చ దుస్తరమ్
> తత్ సర్వం తపసా ప్రాప్యం
> తపో హి దురతిక్రమమ్.'

చేయుటకు సాధ్యం కాని పని ఏదిఉన్నదో, పొందశక్యం కాని పదార్థం ఏది ఉన్నదో, చేర శక్యం కాని స్థలం ఏది ఉన్నదో, దాటశక్యంకానిది ఏది ఉన్నదో — సమస్తమూ తపస్సువల్ల సుసాధ్యం కాగలదు. ఏమంటే — తపస్సుకు తిరుగులేదు—అని దీని అభిప్రాయం.

తపస్సుకు భేదభావం లేదు. దేవతలు దాన్ని ఆచరించినా, దానవులు ఆచరించినా, మనుష్యులు మున్నగువారు చేసినా సరే అది పక్షపాతం లేకుండా ఫలాలనిస్తుంది. ఆ తపస్సుకు తృప్తిపడి భగవంతుడు వరాలివ్వి తీరవలసినదే! రాజర్షి అయిన విశ్వామిత్రుడు వసిష్ఠ మహామునితో సమానంగా 'బ్రహ్మర్షి' అనిపించుకోడానికీ, సృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేసి మూడులోకాలనూ కల్లోలపరచడానికీ సాధనం తపస్సే కదా! రావణుడు మానవేతరులచేత చంపబడకుండా ఉండడానికి కారణం అతని తపస్సే కారణం!

ఇంత ఎందుకూ? మహాసమాధినిష్ఠుడై మన్మథుని భస్మంచేసి నిరీహుడైన పరమేశ్వరుణ్ణి పార్వతీదేవి స్వాధీనం చేసుకుని, అతని శరీరంలో అర్ధభాగంగా ఉండినదంటె — అది తపఃప్రభావమేకదా!

ఇలా ఎన్నయినా ఉదాహరణలు చెప్పవచ్చును.

ఈ కారణం వల్లనే 'తపో హి దురతిక్రమం' అని పెద్దలు అన్నారు. ●

వదిన మనసు

అందుకనే నేనే చెప్తున్నాను వినండి.

'అనూ ఒక్కతే మీకు చెల్లెలు పెళ్లి చేయాలా? పెళ్లికి కావాలంటే కట్నం యిచ్చినా యివ్వకపోయినా సంసారానికి సరిపడ సామానుతోనైనా పంపించాలి. అంటే పదిశలు కావాలి. ఏ వయసులో అది జరిగితే బాగుంటుంది. అనూకి వచ్చే సంవత్సరం పెళ్లిచేస్తే బాగుంటుంది, అనూ నాకు చెల్లెలులాంటిది. తను నన్ను ఏ విధంగా అనుకున్నా నాలో మార్పురాదు. నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చాలనుకున్నాను. అనూ పెళ్లి ఖర్చులకి కొంతైనా నేను సంపాదిస్తే బాగుంటుందనే ఉద్యోగంలో చేరాను. మీకు నెలకు ఆరువందలు వస్తున్నా ఖర్చులకుపోను నాలుగు సంవత్స రాలనుంచి దాచినదానిని కలిపితే [illegible] ముఖ్యంగా నేను అనుకున్నట్లు అనూ పెళ్లి ఘనంగా చేయొచ్చు' అంది జయంతి.

ఆశ్చర్యపోయాడు వేణు.

'సరేకాని రేపటినుంచి వరుడుకోసం వెతకండి అబ్బాయిగారూ' అంది చిలిపిగా.

'నిజంగా నేనెంత అదృష్టవంతుణ్ణి' అన్నాడు జయంతిని దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

'కాదు నేనే అదృష్టవంతురాల్ని. మీ లాంటి భర్త, తల్లిలాంటి అత్తగారు, చెల్లెలులాంటి ఆడపడుచు ఎవరికి మాత్రం దొరుకుతారు!' అంది తృప్తిగా వేణు గుండెలమీద తలఆన్చి.

అంతవరకువిన్న అనూ యింక నిలబడలేనట్లు వెళ్లి పక్కమీద వాలిపోయింది. ఛీ తనెంత అసహ్యంగా ఆలోచించింది. వదిన మనసెంత తియ్యనిది. అసలు తనెలా ఆలోచించగలిగింది? వదినని క్షమించమని అడగాలి కన్నీళ్లతో తలగడ తడిపివేసింది.

మర్నాడు ఉదయం అనూ జ్వరంతో లేవలేకపోయింది. జయంతే అనూని డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకువెళ్లింది. మందులు తీసుకువచ్చింది. ఆ మూడురోజులు అనూ మంచం ప్రక్కనే పడుకుంది. జయంతి మందులు అన్ని యిచ్చింది. మూడోరోజు కొద్దిగా జ్వరం తగ్గింది. మంచంమీద తనప్రక్కనే కూర్చున్న జయంతిని చూసి 'వదినా నన్ను క్షమించవు!' అని అడిగింది అనూ.

'ఛీ! మనలో మనకు క్షమార్పణలు ఏమిటి?' అంది జయంతి.

'లేదు వదినా నిన్ను అపార్థం చేసుకొని పిచ్చిపిచ్చిగా ఆలోచించాను' అంది అనూ.

'అది సహజం నిన్నెప్పుడూ నేను ప్రేమిస్తాను. ఏమనుకున్నా మనస్సులో నున్న మమత ఎక్కడకు పోతుంది. సర్దుకు పోవాలి!' అంటూ ఆప్యాయంగా కన్నీళ్లు తుడిచింది జయంతి.

మర్నాడు ఉదయం జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది అనూకి. తరువాత క్రొత్త చీరలు కట్టుకుని తన కాళ్లకు నమస్కరిస్తున్న కూతురిని, కోడలిని చూసి తృప్తిగా నిట్టూర్చిందావిడ. 'ఎప్పటికీ యిలాగే వుండాలి కలిసి' అంటూ దీవించింది. ●